

El zel de l'ànima

Un relat de: [Biel Martí](#)

Envoltats per la calidesa de la nit, en un marc gairebé fet a mida, ambdós resten en silenci amb la mirada falsament perduda. En realitat, està fixa en un punt i, de tant en tant, es gira per trobar la de l'altre. Saben que només cal un pas, un apropament, un gest o una paraula i desembocaran un succés que s'intuïa des de, ben bé, el primer moment. O això és el que ell vol creure, mentre la mira. La situació li sembla tant perfecta que sona a prefabricada, a mentida. I potser allò el reté, el manté en la seva posició estàtica, de qui estableix un suposat control reprimint els seus desigs. Imagina la Clàudia, veient-los en aquell moment, i un sentiment de culpa enorme l'envaeix ocupant qualsevol altre pensament. No han fet res, només s'han trobat -una altra mentida, s'han buscat- al jardí de la casa, a soles, i han parlat una mica, molt poc. No han fet res.

Ella, finalment, es deu donar per vençuda o per avorrida o per res, doncs potser no té la mateixa percepció que ell, i fa un moviment amb el cap per indicar que marxa, que torna de fet, a dins. I per enèsima vegada, en una incomptable fugacitat de temps torna a dir-se que no pot, que no ha de tirar endavant allò. Ella és la seva cunyada, política, almenys. Dona del germà de la seva dona. Allò ho agreuja, creu ell, però li dóna al mateix temps una plus de morbositat. La mira de reüll tornar cap a la sala on la resta de gent celebra la festa. Una festa com qualsevol altra, en que es coneix a la meitat de la gent i d'aquesta meitat, només uns quants cauen bé. La diferència radica en que s'han quedat sols, tots dos, en que no hi ha els respectius i allò converteix l'esdeveniment en quelcom especial, ple d'una mena de contingut de rerafons. Potser podran marxar junts, potser la intimitat d'un taxi i després, davant la porta, la demanda del que es queda feta a l'altre, dient-li que l'acompanyi, un últim got de whisky o de rom. Ella beu rom, vell, del que es pren sol o acompanyat d'un parell de glaçons. Pensar en aquella beguda li porta invariablement la imatge de John Silver i la seva cama de fusta, cantant tot borratxo, camí de la illa del tresor.

Escura el seu vas de whisky amb llima i entra. Sona una música tranquil·la, d'un d'aquells grups que tant agraden a l'amfitrió i als seus amics, entre els quals ell s'hi compta, i que no agrada a ningú més que coneguin. El nucli de la festa són amics des de l'adolescència, formen un grup força homogeni. L'Abel, tement perdre massa aviat el control d'ell mateix, decideix no anar a buscar una altra beguda, no fos cas que es donés la situació que ara imagina (el taxi, el que es queda proposant continuar...) i sigui incapaç de raonar o pensar el què fa. És clar que allò, en certa manera, podria resultar avantatjós, suposant que en algun moment hagués de donar explicacions (a la dona que s'assabenta de l'adulteri, a l'amant si la cosa no rutlla). La festa passa entre animades converses, debats que cobren transcendentalisme durant uns minuts, gots plens d'alcohol, cigarretes, marihuana i música tranquil·la, de grups que ningú més coneix.

I encara que passades les quatre de la matinada la son, acumulada al llarg d'una setmana de feina, el venç i ja no participa de les converses com una hora abans, ell s'espera. Perquè ella segueix animada i pensa que, si li diu que se'n va i ella no el segueix, tota la fantasia d'ara es convertirà en fantasia per sempre i la gràcia principal de les fantasies és que algun dia puguin deixar de ser-ho. Espera a que sigui ella que faci el pas, que li comuniqui que vol marxar i aleshores serà més fàcil, dirà que l'acompanya i agafaran junts un taxi. Si ella al·lega que millor n'agafen dos, doncs no viuen gaire a prop i no ve de camí, no ens enganyem, i ho diu de forma decidida, ell sabrà que podia haver marxat abans i no quedar-se en una cadira, lluitant contra les parpelles cada cop més pesades. Si pel contrari, ella no posa inconvenients i, fins i tot, proposa passar primer per casa seva (el marit, germà de la dona de l'Abel, no hi és però la dóna de l'Abel, cunyada d'ella, sí, està de guàrdia i pot tornar més d'hora del previst), sabrà que s'enduu el gat a l'aigua, quina expressió més lletja, i la fantasia esdevindrà més forta, més possible.

Mentre assenteix al que diuen els altres i riu les gràcies que ja li comencen a resultar complicades de copsar, la mira i la veu molt animada, a la Raquel, de xerrera amb un altre, no cal saber-ne el nom, un que no li cau precisament bé, i es posa estúpidament gelós. Estúpidament perquè ell no n'és el marit ni l'amant ni el cònjuge ni el promès ni res, només és el marit de la germana del seu company. Una combinació de parentesc difícil, si més no, però parentesc. Sense sang, això sí, fet que ho converteix en una vinculació més superficial. Com si pel fet de no haver-hi genètica compartida el delicte o la falta fos més lleu. L'acte, que no el delicte, a un no l'envien a la presó per anar-se'n al llit amb la dona del germà de la parella d'un. Falta potser sí, de respecte, de consideració. Falta d'estima no, ja que ell estima la Clàudia i sempre que imagina la possibilitat que a ella li passi quelcom li entra una angoixa, una ansietat i un patiment que necessita d'uns segons per asserenar-se de nou. No podria viure sense la Clàudia i no només pel profund amor que sent per ella, sinó per la costum, pels anys que fa que viuen junts i totes les coses que han fet, els llocs on han estat, les converses, el sexe... El sexe és el que fa que ara segueixi tolerant la vigília amb un esforç considerable en lloc d'anar-se'n a dormir i abraçar-se amb l'absència de la Clàudia sota els llençols, o el llençol ja que a l'estiu només en fan servir un, esperant a que ella arribi de la

guàrdia, cansada.

El cos és vulnerable, fa esdevenir l'home, l'ésser humà, feble. O és l'ànima, aquell "quelcom" indefinible, o definible de massa maneres, tantes que en realitat esdevé indefinible, doncs si una paraula pot explicar-se de moltes formes diferents és que en realitat no té una definició clara, no és quelcom evident. És doncs l'ànima i no el cos que és vulnerable, com a principi de tots els éssers vius i especialment de l'humà, és un "quelcom" intangible que provoca els dubtes i els malsons, les pors i el plaer de recordar amb melangia mentre es plora. L'ànima provoca els mals de cap i les rialles, les que provoquen dolor als abdominals quan un no pot parar de riure. I el fet que sigui totes aquestes coses i moltes, moltíssimes més, la converteix en vulnerable. Com qui coneix moltes persones però no té amics, com qui sap una mica de tot però no domina de res. L'ànima és tantes coses que no és res alhora. És vulnerable. L'ànima ha rebut una educació en que l'adulteri és dolent, heretant-ho des de la tradició catòlica que tant de mal ha fet a la humanitat, i a l'animalitat també. Si algú s'estima l'altre no té perquè fer-li mal. Però l'ànima és vulnerable, i en aquests moments està en zel.

I aleshores la Raquel, dona del germà de la seva dona, interromp la conversa on hi ha l'Abel, i els seus pensaments també, amb una suau carícia a l'avantbraç i ell li veu el rellotge de polsera que marca les 4:49 i ella diu en veu baixa, però no xiuxiuejant i així ho sent més gent, que se'n va. A ell se li passa la son de cop, la fantasia s'apropa com un rinoceront envestint-lo i no sap si arrencar a córrer o deixar-la passar per agafar-li la cua. Ella s'acomiada dels coneguts de sempre i dels que eren desconeguts fa unes hores, dos petons als amfitrions i promeses de trucar-se aviat. Marxa sola. El tipus que l'ha fet posar-se estúpidament gelós ara parla, animat, amb una altra noia. Animar ve d'ànima, la gent està animada o no, en tant la seva ànima vol i inicia una activitat. En tant l'ànima no vol i no inicia res. L'ànima vol, l'ànima no vol. L'Abel s'aixeca amb rapidesa i diu estar mort de son, s'acomiada primer dels que seguien la conversa amb ell allà sense ser-hi, després dels amfitrions. Ella ja deu ser a la porteria, cercant taxi. Una festa magnífica, a veure si ho repetim. Després toca acomiadar-se dels amics, prometent-se trucades pròximes, que no properes, recordant allò que s'han dit que farien junts aviat i desitjant que allò que han dit que tenen a mitges acabi bé. Ella ja deu haver vist el taxi.

Baixa per les escales d'aquell segon pis molt ràpid. Si la troba notarà que ha corregut i sospitarà. Millor, potser, ja que si sospita podrà posicionar-se ràpidament i depenent de l'actitud que ella prengui ell sabrà si sí o si no i aleshores podrà tenir el vertader dubte moral, ètic i d'ànima que fins ara només s'ha vingut gestant. Per què tenir fantasies és fàcil i imaginar què es farà si una cosa passa, si una sospita es confirma o si una potència esdevé acte, això és fàcil ja que no fa mal, no causa remordiments, no afecta l'ànima. Però saciar una fantasia, decidir quan aquella cosa passa, quan la sospita es confirma i la potència ja no és potència sinó acte, això és molt més difícil. La qüestió és que mig minut després d'haver tancat la porta del pis, es troba plantat a l'acera en una nit de començaments d'estiu i la Raquel segueix allà, dreta, segurament estava mirant el carrer cercant un taxi però ara el mira a ell, que esbufega. No somriu, no va corrent a abraçar-lo com a les pel·lícules on tot sembla tant senzill i es salten les situacions realment incòmodes, o només s'ensenya un fragment del tot, per exemple el principi de l'acte sexual, mai tot sencer, estalviant-se els moviments maldestres o els comentaris estúpids. La Raquel es queda mirant-lo i ell vol veure un esbós de somriure, de calidesa en els ulls blau marí, i el veu, l'esbós, no sap si per què vol i ho necessita o perquè hi és. La sospita continua essent sospita.

En aquell moment d'incomoditat a la intempèrie, ell assegura que fa estona que volia marxar, que la son el venç i que ja li costava estar pendent de les converses i, ho pensa però no li ho diu, quan ha vist que ella marxava l'ànima vulnerable

s'ha regirat de forma demoníaca o que seria demoníaca si ell cregués en aquelles coses, i ha baixat corrents per veure si la trobava i, mira, l'ha trobada. Això no li ho diu i s'estan una estona en silenci, potser mil·lèsimes de segon, d'un segon barrejat entre els altres dins un minut. I ell es fa un plànol mental ràpid de la ciutat i s'adona de la volta absurda que hauria de donar un taxi si l'agafessin junts, doncs ambdues parelles viuen distants en el mateix nucli. Parelles, dues parelles, ell té una parella en una altra banda de la ciutat i ella en té una lluny d'allà, i ambdues parelles de cadascú d'ells resulta que són germans. L'Abel i la Raquel resten sota el cel que no té estels perquè la ciutat amb l'aura que emet, els tapa, mentre el company d'ella deu estar dormint a l'hotel de Madrid, entreacte de conferències sobre Dret Laboral, i la companya d'ell, germana del primer, deu estar ordenant medicines o parlant amb algun pacient o familiar del pacient a l'hospital on li toca guàrdia.

Aleshores la Raquel pregunta si li ve de gust una última copa, coneix un bar prop d'on es troben que abaixa les persianes però que resta obert per a coneguts i amics i només és a tres o quatre cantonades, és clar que si ell està molt cansat... Ell respon amb massa celeritat que l'aire de la ciutat l'ha desvetllat una mica i que una última copa estaria bé i l'ànima es refrega contra la paret dels intestins i de l'estómac com ho fa un gat o una gata en zel, que es refrega contra el terra i les parets i les potes de les taules. I l'ànima vulnerable esdevé banal, vàcua i buida, com ho esdevé l'animal en zel que perd allò que el caracteritza com a individu per esdevenir un desig, una pregària de complaença del desig. D'idèntica manera que la bèstia, l'ànima esdevé totalment voluble i ofega en el seu dubte i en la seva lluita interna les culpes i els mals presagis de futur, que afluïren però de forma tímida i

gairebé sense gosar-ho.

Caminen primer en un silenci culpable, perquè les culpes apareixen tímidament, però apareixen. I l'Abel pensa en que no vol mal a la Clàudia i l'estima, pensa que tot és qüestió de voluntat i de fer un pas enrere, doncs després no hi haurà pas enrere. Pensa en que no sabrà com afrontar la situació l'endemà, tot dinant amb la Clàudia cansada de després d'una guàrdia de trenta-sis hores, que no sabrà com afrontar la situació d'aquí uns dies dinant amb la família. Faci el que faci se'n penedirà: si acaben al llit la culpa, un cop el zel de l'ànima s'hagi calmat, farà acte de presència amb claredat. No, no la culpa entesa per l'anima que puja o baixa, segons si va al cel o al infern, sinó per la Clàudia. I si no fa res, si dóna un pas enrere se'n penedirà també, aquest cop per l'oportunitat deixada escapar com un tren que només passa aquell cop.

Avancen després parlant de la coincidència de tenir amics coincidents i de coincidir en haver-se ajuntat amb dos germans. Fins i tot resulta que ja s'havien vist abans, en alguna festa o trobada o esdeveniment com el d'avui i que potser algú els havia presentat i no ho recorden, fins i tot deurien haver intercanviat algunes paraules, un hola què tal o un petó a la galta en ser presentats o en acomiadar-se o ambdues coses o cap de les dues perquè l'Abel pensa, però no ho diu, que si fos així ho recordaria. No sap si ella no ho diu malgrat ho pensa o no ho diu ja que no ho pensa. No sap què pensa ella. La Clàudia no pensa perquè no hi és i quan algú no hi és es produeix un fenomen curiós quan tothom sap que aquest algú existeix però en aquell moment no existeix, perquè no hi és i per tant resulta com si existís però en una altra dimensió, intangible com l'ànima i invisible com l'ànima i en certa manera inexistent, com l'anima.

Quan arriben davant la persiana ella prem un timbre amagat a la paret gris, com la persiana, i al cap de poca estona s'obre un lateral d'aquesta que ell no havia vist i hi treu el cap, un cap arrissat i negre, un noi prim i blanc. La Raquel somriu, sincera i oberta, i l'ànima en zel es regira amb força dins l'estómac o el ventre o on estigui ara. El noi respon al somriure i saluda i ella el presenta com a Abel, no diu que és el company de la germana del company d'ella ni res, només Abel, cosa que pot voler dir moltes coses i pot no voler-ne dir cap. El noi no pregunta ni comenta, els fa passar i torna a tancar la porta després d'ullar al carrer per si ve algun urbà dels que controla que els bars tanquin a la seva hora. S'asseuen en una taula per a dos, elevada, sobre tamborets de disseny, i demanen un rom (rom, rom, rom, la botella de rom...) amb gel ella i un whisky amb llima ell, que per un moment, de ben segur a mode d'escapatòria i de respir per l'ànima inquieta, imagina què succeiria i com de còmic resultaria que en comptes d'un whisky amb suc de llima li portessin un whisky amb una barra d'acer amb solcs o un peix del mateix nom. I aquell acudit intern absurd fa que l'ànima s'alleugereixi durant uns instants i tot ell, cos i ment, es relaxin una mica. Al fons del local un grup de dues parelles existents i presents en el moment juguen a billar i se sent també el so metàl·lic d'una pilota de futbolí colpejant els jugadors estàtics. Els cabells d'ella són llisos i fins, llargs fins l'espatlla de pell poc acaronada pel sol d'estiu, encara, doncs l'estiu acaba d'iniciar-se i no deu haver tingut temps d'anar a la platja, o si que n'ha tingut i no n'ha fet, de temps.

De primeres la conversa és entretallada, mirades que es desvien cap al terra cada cop més llardós, cap a les parets plenes de fotografies d'algun lloc amb mar, el sostre amb llums de disseny o la barra on un noi prim i blanc amb cabell arrissat i negre serveix ara una canya a un altre noi. De tant en tant un comentari i un somriure i una altra mirada que fuig de la incomoditat quan, pensa ell, potser el més senzill seria que s'enfrontessin els dos parells d'ulls i així es veuria què volen, si és que volen res per què potser són allà només per empassar més rom amb glaç o whisky amb llima, la llima fruita i no la llima objecte o la llima peix.

I com aquell qui res, quina expressió més estúpida, passa l'estona i la conversa s'anima, com s'anima l'ànima, sigui o per l'alcohol o per la necessitat de trencar la situació incòmoda o per naturalitat. Ella riu cada cop més i ell cada cop veu la fantasia més propera, tant que decideix no mirar-se-la massa perquè l'atterra. L'atterra saber-la tant gran i propera, o tan crescuda en una mentida ja que l'Abel segueix sense saber què pensa la Raquel i potser ella no té cap fantasia i simplement riu cada cop més. Nervió, l'Abel mira l'hora com si el moment en que haurà de prendre la decisió estigués marcat en algun punt de l'esfera, i s'acostés inevitablement. O per por a que el moment, marcat per un punt vermell, passi de llarg i ell no sigui puntual.

Aleshores ella també mira el rellotge, per mimetisme, aferrat al canell blanc i prim, i fa un senyal amb les celles al veure com ha corregut el temps quan en realitat no corre, sinó que transcorre estàticament dins una gàbia rodona, de vidre i metall. L'Abel sent com el cor li fa un tomb, com l'ànima es regira dins l'estómac perquè ara sí, després de tanta estona, la fantasia seguirà sent fantasia o deixarà de ser-ho per sempre més. La Raquel diu que són les cinc, que és molt tard i pregunta que què fan, marxen o es queden, passant la pilota al noi que sua per dins per no suar per fora. Si diu que no, que es vol quedar, estarà dient que no vol enfrontar-se amb la possibilitat que ve després i deixarà clar que no hi ha fantasia, quan ella no ho sap del cert encara, o si ho sap ho dissimula o ho porta molt bé. Si diu que sí, que marxen, potser està tancant la última estona que li queda a soles amb ella, la última estona per desfer alguna cosa que hagi espatllat les possibilitats, si és que n'hi ha alguna cosa a arreglar. Però en un pensament complex de poc més d'uns segons, l'Abel arriba a la conclusió que cal dir que

sí, i ho diu, amb un somriure nerviós i traient la cartera per pagar i adonant-se'n que encara li queda un terç de whisky amb llima, que ella assenyala amb els ulls i li fa dir que no en vol més. L'Abel se sent com quan d'adolescent quedava amb una noia i esperava tota la tarda un petó que no arribava, nerviós i descentrat, pensant tant amb el petó que no era realment a la conversa ni enlloc. Paga i ella s'acomia del noi de cabell negre arrissat que els obre el lateral de la persiana i surt al carrer, on l'aire de començaments d'estiu li frega la cara i els braços nus. Ella li ha passat la pilota dient de marxar, de manera que ara és ell qui ha de dir alguna cosa, i li ve al cap la idea del taxi, recordant tota l'escena que s'havia muntat dins la festa i que no havia resultat per a res però els ha portat fins al bar, fins les cinc d'una matinada d'inicis d'estiu. Podria, simplement, passar a l'acció, com si l'acció fos una sala que necessita d'una porta que necessita ser oberta, i ell només hagués d'agafar el mànec i girar-lo, i al entrar a l'habitació hauria ja, passat a l'acció, sortint de la sala de les fantasies i dels pensaments.

La Raquel deu pensar el mateix, ja que resten una estona ambdós a l'acera, prop d'on gairebé no passa cap cotxe, en silenci. Ell va mirant les parets dels edificis propers, potser buscant un forat on amagar-se, on amagar-hi l'ànima que segueix esperitada entre les parets del cos que l'oprimeix; i ella mira el terra o es mira les sabates, cercant possiblement una esclatxa. Els ulls s'entrecreuen de tant en tant, en un joc perillós, perillós per ambdues possibilitats -que la cosa avanci o que es deturi- entre somriures incòmodes. I com sempre, això ho pensa ell, és la noia qui pren la iniciativa, i trenca el silenci, una frase molt maca, amb un sospir i deixa anar clar, com només podia fer ella, que li encantaria que la conversa, que la situació, que el benestar de tota la nit continués en un altre lloc, a casa seva o casa d'ell, per posar un exemple, i ho diu mirant-lo només a estones i ell entén que aquesta és la senyal que necessitava, és el que li marca clarament que sí, que l'ànima d'ella també ha estat en zel tota la nit. Les cames de l'Abel estan entre acostar-s'hi o fer figa. La ciutat sembla fer una pausa, tot es detura com si en el mar hi hagués una onada buida, que permet a la platja una moment de tranquil·litat. A més, afegeix ella, serà difícil trobar dos taxis a aquestes hores, i a ell el cor li fa un bot alhora que l'ànima emet un crit salvatge d'animal que sap que té la presa a un sol moviment, a una queixalada, a un salt ràpid i audaç. Respon que sí, que serà difícil, però que viuen en dos puntes de la ciutat i a l'acte s'adona, no sabent si allò és bo o dolent, que es talla les ales a ell mateix, que empresona l'ànima, que dóna una última oportunitat a la presa abans... A la presa? No, ell no és d'aquests individus que surten de nits cercant preses, i la Raquel no pot ser considerada de tal manera, és una dona bella, tant en el sentit estètic com en el sentit humà i ell tampoc és un depredador, o no s'hi considera. Si ella vol, si la fantasia és comuna, potser fa un altre intent, un intent final per tal de donar-li l'opció de tornar a valorar-ho, tornant-li a passar la pilota; però si ella no vol, dirà que té raó i que el millor és cercar dos taxis i cadascú a casa seva i Déu a la de tots, que diria algú, malgrat que Déu no sol ser enlloc, o si hi és no mira o es fa el suec. L'Abel sospesa si la seva actitud, el seu comentari de que viuen lluny l'un de l'altra, no és covardia en majúscules, i un missatge dins seu li diu que al revés, que allò covard seria cedir a la fantasia, aplacar el zel de l'ànima, encara que sap que aquesta versió és mentida i aleshores cerca la seva consciència per no sentir-se malament, i apel·la a que fins ara mai ha enganyat la Clàudia, malgrat que es va fer un petó amb una noia a qui va conèixer per la feina, va tenir la... decència? No, la decència no, la prudència (altre cop covardia) de dir-li a la noia el nom de la qual li sembla no recordar, que no podia seguir i que millor deixar-ho. Ara és diferent, davant no té la noia d'una festa a qui no veurà mai més, té la companya del germà de la Clàudia, la seva cunyada política o com es digui aquest vincle no sanguini però sí civil.

Passa un taxi i la Raquel alça la mà fent deturar l'automòbil tot just un parell de metres més endavant. "Sempre ens quedarà París", pensa ell, de sobte, potser estúpidament mentre la imatge de Humphrey Bogart abraçat a Ingrid Bergman dins la boira de l'aeroport de Casablanca se li passeja per davant com una mosca collonera i hi troba certa analogia amb el que és a punt de passar. Si ell pren un altre taxi cadascú cap a casa seva, ambdós sabran que sempre hi ha una segona oportunitat, que existeix el que existeix entre ells, que ambdues ànimes es remouen per igual dins les seves gàbies, siguin gàbies de costelles, de carn o de moral imposada. Si tingués temps, l'Abel faria una llista ràpida d'avantatges i desavantatges d'agafar el mateix taxi que sens dubte portaria a una última copa a l'apartament d'ella o d'ell, el d'ella perquè la Clàudia pot tornar més d'hora en canvi el seu germà és a Madrid i finalment, a la consumació de la fantasia que porta hores -dies i setmanes i mesos, de fet des que la va conèixer- gellant-se. La Raquel fa un pas, li ha llegit els pensaments i és ella de nou qui comenta que hi ha l'opció d'anar-se'n junts, però que no sap si ho han de fer, cosa que en part és tornar-li a passar la pilota doncs ha dit que "no sap" si ho han de fer en comptes de dir que no han de fer-ho; però de forma implícita és com dir que no. Sí, respon ell, i expressa de forma matussera que pensa el mateix, que hi ha alguna cosa i que hi serà encara que agafin un taxi diferent, i en aquell moment, com cridat per l'ànima que s'arrepenteix de tota la seva lluita, apareix la llum verda d'un transport públic desocupat i ell alça la mà. Abans que s'aturi però, l'Abel s'acosta a la Raquel i li fa un petó als llavis, ni massa curt ni massa llarg, entre tendre i passional, mig preludi del que podria i ser mig conclusió del que no serà mai. Tot seguit la Raquel entra al taxi somrient i l'Abel resta uns segons a la vorera, convençut que ha fet el que devia.

El cotxe es mou pels carrers de la ciutat quan la nit sembla dubtar de si quedar-se una estona més o deixar ja

pas al proper dia d'aquells inicis d'estiu. Dins el cotxe, l'Abel pensa que potser així s'enganya a ell mateix. Es diu que la Raquel hi serà durant més temps, salvant sorpreses, i podrà tornar a deixar anar la fantasia, fins i tot a assolir-la o finalitzar-la del tot però recorda la Clàudia i sap que l'estima, que és un amor segur i recíproc, una jugada ferma. O això és el que prova de dir-se a sí mateix mentre l'ànima es calma i es posa a dormir, entre les costelles, la carn o la moral imposada que la reté, esperant el proper moment que coincideixin.